

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1490/2021
08.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужилаца: АА, ББ и ВВ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Љубинка Антић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Основни суд у Бујановцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1648/20 од 01.09.2020. године, у седници одржаној 08.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1648/20 од 01.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 445/16 од 15.10.2019. године, ставом првим изреке обавезана је тужени да тужиоцима, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части услед неоснованог лишења слободе, у периоду од 15.10. до 26.10.2011. године, плати по 60.000,00 динара са законском каматом почев од 15.10.2019. године до исплате, док су преко наведених до тражених износа од по 200.000,00 динара са припадајућом каматом, захтеви тужилаца одбијени, као неосновани. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу АА плати 350 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу по ком пословне банке откупљују страну ефективну валуту на дан и у месту плаћања, са домицилном каматом коју утврђује Европска централна банка, у одговарајућој динарској противвредности, почев од 15.10.2011. године до исплате, док су одбијени захтеви тужилаца ББ и ВВ да се и њима врате наведени девизни износи. Ставом трећим изреке одбијени су захтеви тужилаца да им тужена на име оштећења возила плати и то: АА 482.483,89 динара, ББ 794.111,93 динара и ВВ 430.824,98 динара, све са законском каматом почев од 25.01.2016. године до исплате. Ставом четвртим изреке одбијени су захтеви тужилаца да им тужена на име изгубљене зараде плати и то: АА 482.120,00 динара, ББ 437.224,00 динара и ВВ 1.715.709,60 динара, све са законском каматом почев од 09.12.2016. године до исплате, а ставом петим изреке одбијени су и захтеви тужилаца да им тужена за уграђивање и баждарење таксиметра и израду магнета плати и то: АА 24.600,00 динара са законском каматом почев од 13.03.2012. године до исплате, ББ 18.300,00 динара са законском каматом почев од 29.11.2011. године до исплате и ВВ 18.900,00 динара са законском каматом почев од 07.01.2014. године до исплате. Ставом шестим изреке одбијен су и захтеви тужилаца да се тужена обавезе да

им на име изгубљене зараде на дан 15.01.2011. године плати по 500 евра са припадајућом каматом, па је ставом седмим изреке одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1648/20 од 01.09.2020. године, ставом првим изреке одбијене су жалбе парничних странака и првостепена пресуда потврђена у обавезујућем делу става првог, у обавезујућем делу става другог у односу на главни дуг, као и у ставу трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке. Ставом другим изреке преиначена првостепена пресуда у обавезујућем делу става другог изреке у односу на камате, тако што је на досуђених 350 евра обавезана тужена да тужиоцу АА плати камату по Закону о законској камати почев од 15.10.2019. године до коначне исплате, а све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци су изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 26.05.2016. године, а преиначена 07.04.2017. године. Тужиоци нису јединствени супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, па се оцена дозвољености ревизије цени у односу на сваког од тужилаца појединачно, тако да је вредност побијаног дела правноснажне пресуде у односу на АА 1.051.748,95 динара и 500 евра, у односу на тужиоца ББ 1.354.337,93 динара и 850 евра, у односу на тужиоца ВВ 2.227.136,58 динара и 850 евра, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, од 123,8524 динара за 1 евро, представља динарске противвредности испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора сваког од тужилаца појединачно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужилаца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић